

[Lykketoft]

Folketingsjobbet kan jo være hårdt både fysisk og psykisk, og modsat hvad mange mennesker tror, er det, sammenlignet med så mange andre ledende job, fortsat ikke specielt højt aflønnet. Men vi er altså nogle stykker samlet her, som holder ved alligevel, fordi vi synes, det er spændende hver fra vores udgangspunkt at flytte nogle hegnsplæ og få folk til at flytte sig i forhold til hinanden, og fordi vi synes, at der er noget, der bør udrettes.

Jeg bliver ofte spurgt, hvordan man kan holde ud at blive hængt så meget ud i pressen, og så plejer jeg at svare, at det som regel er til at bære, når det skyldes uenighed om synspunkter, og at de mere personlige kampagner mod enkelte politikere eller mod standen som helhed trods alt hører til de absolutte undtagelser. Men der findes jo eksempler på journalister, der driver sådanne hetzagtige kampagner. I hvert fald findes der ét, og det findes på B.T.

Så er det, man synes, at man bliver forstyrret i sit arbejde og skal bruge uforholdsmæssigt mange kræfter på bare at rette misforståelser – misforståelser skabt af ondskabsfulde skriverier. Og så er der da stunder, hvor man kunne være fristet til at søge fra politik til journalistik; så ville man jo komme over i både mere fredelige og mere frodige græsgange. Man kunne få bedre løn, og i stedet for mit beskedne omkostningstillæg kunne jeg præsentere min arbejdsgiver for regninger på stort set alt, hvad jeg foretog mig i arbejdstiden, til skattefri refusion. Og hvis jeg så var tilstrækkelig skrupelløs, kunne jeg oven i købet bruge tiden på at lave nogle gode artikler, som mere end antydede, at politikerne var nogle småkorrupte, personligt økonomisk bjærgsomme personer.

Men ikke alene kunne jeg fortælle, hvordan disse politikere rager til sig, jeg kunne også berette, at de samtidig fratager deres vælgere en række muligheder for fradrag uden dokumentation, noget, som man ellers kutymemæssigt har anerkendt. Det er jo lige præcis den slags artikler, der skrives i det virkelige liv af folk, der får både bedre løn og bedre omkostningsdækning end de fleste folketingsmedlemmer.

Sandheden er, at de fleste folketingsmedlemmer ville være bedre stillet med samme konkrete dækning for arbejdets omkostninger som journalister og mange tusind andre privat ansatte lønmodtagere, sådan som de har aftalt det med deres arbejdsgivere, en mulighed, der ikke

findes for folketingsmedlemmer, men som ikke i mindste måde er blevet begrænset for lønmodtagere, heller ikke efter, at Ligningsrådet har fjernet nogle gamle forskrifter, som rådet selv engang har indført, forskrifter, der gav visse lønmodtagergrupper særlige standardfradrag, forskrifter, som efter skattereformen ikke længere havde den store praktiske betydning, og som heller ikke længere betød den forenkling af ligningsarbejdet, som var den oprindelige begrundelse for dem.

Folketingets formand har i den offentlige debat forklaret vores omkostningstillæg herinde i dets rette sammenhæng. Alligevel ser vi, at denne hetz kører videre med spidsfindige argumenter. Vi ved, at artikler af den art kaster benzin på et altid ulmende bål af mistillid mellem borgere og politikere, og uanset hvor meget vi forklarer virkeligheden, er ormen sat til at gnave hos de mange ubefæstede sjæle.

Men jeg synes, det er en fejl, hvis vi lader os tyrannisere af disse ondskabsfuldheder. Jeg synes, det er for dårligt, når et enkelt forhenværende og nogle enkelte nuværende folketingsmedlemmer medvirker – måske i håb om megen stemmevinding – til at holde ormegnaveriet i gang. Jeg synes, at Venstres skatteminister skulle tage en samtale med forhenværende folketingsmedlem Anders Poulsen om det, og jeg synes, at vi alle sammen burde tage en alvorlig samtale med Kristeligt Folkeparti om det ubehagelige ved dette partis farisæiske optræden – for er det ikke en unødigt leflen for fordomme, forvanskning og vrøvl fra en enkelt medarbejder i et enkelt formiddagsblad, når Kristeligt Folkeparti stiller forslag om, at mit omkostningstillæg skal nedsættes med 240 kr. om måneden i forbindelse med finansloven? Ja, det vælter selvfølgelig ikke min økonomi, men det virker som en indrømmelse af, at der ikke er udgifter forbundet med dette job, og det er der. Og hvis der ikke er det specielt for Kristeligt Folkepartis medlemmer, kunne en del af forklaringen på partiets begrænsede tilslutning måske findes dér.

Men hvis Kristeligt Folkepartis fire medlemmer af Folketinget i al stilfærdighed gerne vil af med deres omkostningstillæg, er det i hvert fald muligt at give det til et almennyttigt formål, og så kunne man ved den lejlighed lade være med at bidrage til en mistænkeliggørelse af os andre.